

Nagyböjt II. hete

Hétfő

Dán 9,4b-10 * Lk 6,36-38

„Legyetek irgalmasok, amint mennyei Atyátok is irgalmas.”

Az irgalmasság olyan alaptulajdonsága Istennek, amely felfoghatatlan az emberi értelem számára. Irgalmasságának következménye, hogy létezik ez a teremtet világ és benne mi is, hiszen megesett a szíve azon, ami nem létezett, és létbe szólította az univerzumot, a Földet, az embert. Isten irgalmassága tartja fenn a világmindenséget, ez az a „légkör”, amely nélkül nemcsak megfulladnánk, de meg is szünnénk létezni.

Hogyan lehetnék képes utánozni Isten irgalmasságát, amikor én nem vagyok mindenható? Úgy, hogy közvetítője leszek az ő irgalmasságának. Elsősorban azzal, hogy irgalmas szeretetének megannyi csodáját tudatosítom életemben, s ha már befogadtam az ő irgalmasságát, tovább is adom embertársaimnak. Jézus a példaképem, aki állandóan szemlélte Atyja irgalmasságát az ő teremtményei iránt, ahogy felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Az Úr Jézus mindent és mindenkit, még ellenfeleit is az Atya irgalmas tekintetével nézte, újra meg újra felkínálva nekik a megtérés lehetőségét. Az isteni irgalmasság elfogadása azt jelenti, hogy az Atya teremtő akaratával együtt mondok igent a magam és mások létezésére, megvallva a létezés csodáját és az emberi személy kimondhatatlan misztériumát.

Csak ebből az isteni irgalmassággal való találkozásból fakadhat valódi keresztény irgalom a mindennapi szavak és cselekedetek szintjén, egyébként csak jámbor vagy nagyon is önző jótékonykodás az, amit irgalomnak nevezünk.

Nem lehet irgalmas az, aki nem ízlelte meg még Isten irgalmasságát saját maga iránt, hiszen ez egyik legmélyebb tapasztalatunk Istenről. Ha viszont van tapasztalatunk Isten irgalmasságáról, az abban fog megnyilvánulni, hogy mi is az ő irgalmasságával – és nem a magunkéval – közeledünk embertársainkhoz, miközben csendben és feltűnés nélkül gyakoroljuk az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit. Ugyanez áll a megbocsátásra is, amely az irgalmasság egyik megnyilatkozási formája.

Az embertársamnak való megbocsátás nem annak feltétele, hogy Isten megbocsásson nekem, hanem annak, hogy egyáltalán alapja legyen az én bocsánatkérésemnek. Aki nem hajlandó megbocsátani, nem is kérheti Isten bocsánatát. Az kérhet hitelesen bocsánatot Istentől, aki maga is megbocsát másoknak. És viszont: az tud másoknak szívből megbocsátani, aki őszintén kérte és befogadta Isten bocsánatát.